

[Simonsen.]

tale om ting, der i højere grad kan sikre denne udsatte gruppe, men vi skal bare have en samlet vurdering og koordination af alle disse foranstaltninger for overhovedet af få nogen chance for at løse problemet.

Jeg synes også, det er vigtigt, som hr. Erik Hansen bl. a. var inde på det, at vi i højere grad får skabt muligheder for deltidsbeskæftigelse eller aftrapningsjob, for det, der er tale om, er i virkeligheden, hvorvidt man har mulighed for at få en beskæftigelse, der står i forhold til éns fysiske og psykiske formåen, og det kan man ikke fastsætte bestemte grænser for. Man kan ikke sige, at når man er 55, er man i den situation, og når man er 60, er man i den situation, det er noget særdeles individuelt. Men vi har behov for at få etableret et arbejdsmarked, som er væsentlig mere utraditionelt og væsentlig mere spændende med hensyn til arbejdskraftudbud og med hensyn til beskyttede arbejdspladser for at nævne en ting, som ikke har været fremme i debatten her.

Jeg vil også gerne nævne en ting som ændrede lønsystemer. Det synes jeg også vi har behov for at få undersøgt, for har vi i virkeligheden ikke på mange områder fået etableret lønsystemer, som hæmmer lønningen af dette problem? På en række funktionær-områder stiger lønnen med ancienniteten, og her er måske en af de direkte årsager til, at disse lidt ældre mennesker kommer i en truet situation. Det har vi også behov for at få set nærmere på.

Endelig skal jeg i forbindelse med disse emner komme ind på spørgsmålet om den rent uddannelsesmæssige side af sagen. Vi har allerede nu det såkaldte Engberg-Pedersen udvalg siddende for at se på finansieringen af disse uddannelser, men vi har ikke rigtig fået katalogiseret, om man så må sige, hvad det er for uddannelser, vi kan tilbyde mennesker f. eks. i 45-50 års alderen, som har været ude for et menneskeligt forlis. Hvad er det, vi kan tilbyde dem? Vi må vel nok erkende, at det, det drejer sig om her, er ikke et traktorførerkursus eller et kursus i motorlære, som vi har muligheder for i dag inden for den eksisterende lovgivning. Det er en uddannelse, som virkelig kan give disse mennesker en reel omstillingsmulighed i samfundet, således at de igen kan gøre en indsats, der menneskeligt kan tilfredsstille

dem selv, og som samtidig for samfundet er en økonomisk gevinst.

Må jeg sige til hr. Christophersen, som var inde på spørgsmålet om udvalgets sammensætning, at når vi ikke har været inde på det i selve forslaget, er det i og for sig, fordi vi mener, at det må være rimeligt, at vi diskuterer det i det udvalg, som forhåbentlig bliver nedsat efter debatten her; vi har ikke villet lægge os fast på bestemte principper her. Jeg synes også, det er rimeligt, at ministeren kommer ind i denne forbindelse med forhåbentlig gode råd og tanker, når han har tænkt sig lidt mere om efter debatten, men vi har måske en vis forestilling om, at det skal være en kombination af et almindeligt, normalt udvalgsarbejde og et arbejde udført af socialforskningsinstituttet. Vi har jo set eksempler på, at udvalg har kunnet bede om at få specielle undersøgelser sat i værk inden for socialforskningsinstituttet. Jeg kunne tænke mig, at det var en form, man kunne anvende i denne forbindelse.

Jeg forstod, at hr. Henning Philipsen ønskede en kraftigere sondring mellem de midaldrende og ældre. Dertil vil jeg sige, at det tror jeg faktisk ikke man er i stand til — jeg har allerede været inde på det tidligere — for det er noget individuelt. Nogle er gamle, når de er 30, og nogle er unge, når de er 60. Jeg tror ikke, vi kan opstille faste normer for det, men vi kan i hvert fald sige, at jo højere man kommer op i alder, jo større sandsynlighed er der for, at der opstår et problem af den karakter, som vi diskuterer her, og man kan vel nok også videre slå fast, som vi gør det i bemærkningerne, at det er omkring 45 års alderen, at man begynder at komme i den udsatte position.

Lad mig videre sige, at det, der for mig i denne forbindelse er afgørende, er i og for sig at få slået fast, at vi ikke i dag er i besiddelse af ret meget til hjælp for den udsatte gruppe, vi taler om her. Den efteruddannelse, vi har, den omskoling, vi har, er i virkeligheden ikke noget, der kan tilfredsstille f. eks. den købmand, som har måttet lukke sin forretning, eller den bogholder, som er blevet ramt af en strukturrationalisering, som har fået en uddannelse i tidernes morgen, som har fået en erfaring igennem årene, som han ikke har nogen mulighed for at stille til rådighed. Som jeg sagde før, er det ikke et kursus i motorlære, denne mand har